

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **L. T. V.**, bytom M., zastúpenej Mgr. M. Z., advokátom v B., proti žalovaným **1/ K. K.**, naposledy bytom K. t.č. na neznámom mieste, **2/ M.** bytom N., t.č. na neznámom mieste, **o zaplatenie 7 350,60 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 4 C 164/2010, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. septembra 2012 sp. zn. 5 Co 256/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 15. mája 2012 č.k. 4 C 164/2010-84 žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania. Rozhodol tak podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vo veci samej rozsudkom zo 16. marca 2012 č.k. 4 C 164/2010-65 čiastočne vyhovel žalobe, keď uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 7 350,60 € s časťou uplatneného príslušenstva a v časti uplatneného príslušenstva žalobu zamietol. Uviedol, že v percentuálnom vyjadrení, ak súd zohľadní, že plný úspech, t.j. 100 % by znamenal, ak by žalovaní 1/, 2/ zaplatili, resp. boli súdom zviazaní žalobkyni zaplatiť celkom sumu 33 555,40 €, a to podľa žaloby, keď súd k žalovanej istine vo výške 7 350,60 € prirátal žiadaný vyčíslený poplatok z omeškania celkom vo výške 7 487,06 € a žiadanú vyčíslenú zmluvnú pokutu celkom vo výške 18 717,74 € (pričom vždy, keď žalobkyňa tieto žiadala priznať „do zaplatenia“, súd za tento dátum považoval deň vyhlásenia rozsudku č.k. 4 C 164/2010-65 – 16.03.2012), tak žalobkyňa bola úspešná v 37,37 %, neúspešná bola v 62,63 %. V rovnakom pomere boli úspešní (62,63 %), resp. neúspešní (37,37 %) žalovaní 1/ a 2/. V dôsledku väčšieho úspechu na strane

žalovaných 1/, 2/ (keď tento vo forme čistého úspechu / odrátanie neúspechu od úspechu (predstavuje 25,26 %) majú práve žalovaní 1/, 2/ právo na náhradu trov konania. Títo však v priebehu konania trovy konania nežiadali priznať, nevyšli ich a žiadne trovy konania im preukázateľne ani nevznikli.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne uznesením z 28. septembra 2012 sp. zn. 5 Co 256/2012 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že v žalobnom petite žalobkyňa navrhovala, aby súd zaviazal žalovaných 1/, 2/ na zaplatenie istiny 7 350,60 € spolu s poplatkom z omeškania vo výške 0,1 % denne a zmluvnou pokutou vo výške 0,25 % denne, a to v oboch prípadoch odo dňa splatnosti jednotlivých platieb nájomného až do zaplatenia. Prvostupňový súd žalobe na zaplatenie istiny a poplatku z omeškania vo výške 1 promile denne za obdobie od splatnosti jednotlivých platieb nájomného až do 30.6.2010 a od 1.7.2010 do zaplatenia vo výške 0,5 promile denne vyhovel a vo vzťahu k nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,25 % denne a poplatku z omeškania za obdobie od 1.7.2010 do zaplatenia vo výške presahujúcej 0,5 promile denne, zamietol. Vzhľadom na to je zrejmé, že žalobkyňa ako aj žalovaní 1/ a 2/ mali v spore úspech len čiastočný a preto bolo potrebné zistiť mieru úspechu účastníkov konania porovnaním rozsahu žalobkyňou požadovaného plnenia – teda tak istiny, ako aj poplatkov z omeškania a zmluvnej pokuty s rozsahom priznaným súdom v meritórnom rozhodnutí. Za nedôvodný považoval odvolací súd argument žalobkyne, že bolo potrebné v tomto prípade vo vzťahu k zmluvnej pokute a poplatku z omeškania zohľadňovať len sumu naakumulovanú do podania žaloby, t.j. do 28.7.2010. Vzhľadom na žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia zmluvnej pokuty a poplatku z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých platieb nájomného až do zaplatenia, bol opodstatnený postup prvostupňového súdu pri výpočte úspechu a neúspechu žalobkyne v spore, keď za účelom výpočtu výšky zmluvnej pokuty a poplatku z omeškania vychádzal z dátumu meritórneho rozhodnutia súdu ako dátumu zaplatenia, nie dátumu podania žaloby. V čase podania žaloby nebolo ani zrejmé, aký bude výsledok konania a či bude nároku žalobkyne ako dôvodnému vôbec vyhovené. Pokiaľ teda prvostupňový súd dospel k záveru, že po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán, prevažujúci úspech mali žalovaní 1/ a 2/ a preto by mali práve žalovaní 1/ a 2/ právo na náhradu trov konania voči žalobkyňi, s týmto záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že úspešným žalovaným 1/ a 2/ v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, navrhla ho zmeniť a priznať jej náhradu trov konania tak, ako boli vyčíslené jej právnym zástupcom v elektronickom podaní zo dňa 2.5.2012. Namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V dôvodoch dovolania (tak ako aj v odvolaní) poukázala na to, že súd nemal pri posudzovaní úspechu a neúspechu zohľadňovať výšku zmluvnej pokuty a poplatku z omeškania, ale len istinu nájomného, v ktorej veci mala 100 %-ný úspech. Ak bol však súd toho názoru, že je potrebné zohľadňovať výšku zmluvnej pokuty a poplatku z omeškania, mal pri takomto opakovanom plnení zohľadniť len sumu naakumulovanú do podania žaloby, t.j. do 28.7.2010. V takom prípade celkový úspech žalobkyne predstavuje 10 346,50 € a neúspech 7 747,02 €, t.j. žalobkyni mala byť priznaná náhrada trov konania aspoň vo výške 25 %. Boli to práve žalovaní, kvôli ktorým narastalo príslušenstvo tým, že neplnili. Ak by sa pripustil výklad súdu použitý v napadnutom uznesení, znamenalo by to, že žalovaným bolo na prospech, že neplnili, pričom čím dlhšie súdne konanie prebiehalo, tým sa zvyšoval ich úspech vo veci.

Žalovaní 1/, 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu

(§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Odhliadnuc od skutočnosti, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustnosť dovolania proti nemu výslovne vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p., nakoľko ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Dovolateľka existenciu žiadnej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. netvrdila a ani dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Pokiaľ dovolateľka svoje dovolanie odôvodnila tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.)

je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p. a nebola zistená (ani tvrdená) existencia procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal, keďže im nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. augusta 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková